

er maaske fordrukken. Eller Pastor Blomberg har ikke Raad til at koste noget paa ham.“

„Blomberg ser sgu ellers ikke saa nøje paa Skillingerne. Han veed jo altid, hvor han kan faa nogen, dersom han kommer til at mangle. For Folk her hænger jo ved ham li'som et Barn ved Patten.“

„Hvordan . . . faa nogen?“

„Jo, som nu forleden Aar, da han skulde ha'e sig et Par nye Køreheste. Saa lod han jo et Ord falde om, at nu kunde han ikke godt forsvare for sine Børn at blive her længere, han maatte til at søge om et federe Embede. Saa blev Folk jo forskrækkede og skillingede sammen baade til Wiernervogn og Bæster. Og det var endda knap nok, at han sa' Tak for det. Han syntes sagtens, at det var saadan Folks Skyldighed. — Har De hørt, hvad Pastor Fjaltring kalder ham?“

„Nej.“

„Grosserereren.“

„Hvad skal det sige?“

„Ja, jeg forstaar det heller ikke. Men — løjerligt nok — jeg synes alligevel, at det passer.“

Per sad en Tid tavs og saae ud paa Røgen fra Piben.

„Hvad synes De om hans Datter?“ spurgte han saa.

Forvalteren grinede igen.

„Jeg finder hende rigtig pæn.“

„Ikke mere?“

„Saa siger vi altsaa sød.“

„Præmieværdig? Er det ikke det Udtryk, De plejer at bruge?“

„Naa ja, — efter min Mening er Frøken Blomberg alligevel en Kende for højrumpet.“